

РЕШЕНИЕ

№ 4420

гр. София, 05.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 25 състав,
в публично заседание на 19.04.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Петкова

при участието на секретаря Мая Миланова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **2647** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 - чл.207 от

Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Предявен е осъдителен иск с правно основание чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ), срещу АГЕНЦИЯТА ПО ВПИСВАНИЯТА, представлявана от изпълнителния директор.

Ищецът [фирма], ЕИК[ЕИК], моли съда да осъди ответника да му заплати обезщетение в размер на 1007.50 (хиляда и седем и 0.50) лева, представляващи разноски за адвокатско възнаграждение и за държавна такса по търг. дело №36/2020г. по описа на Окръжен съд Велико Търново (ОСВТ), образувано във връзка с оспорване на Отказ №20200106231348/13.01.2020г. на длъжностно лице по регистрацията при ответника. Претендира да му бъдат присъдени и разноски по водене на делото пред настоящата инстанция, съгласно представения по делото Договор за правна защита и съдействие от 02.03.2020г.

Ответникът АГЕНЦИЯТА ПО ВПИСВАНИЯТА, представлявана от изпълнителния директор, оспорва предявения иск. В Отговора на исковата молба с вх. №7452/04.03.2021г. изразява становище за неговата неоснователност. Претендира, че разноски в производството по оспорване на отказа на длъжностното лице по регистрацията по чл.25 Закона за търговския регистър и регистъра на юридическите лица с нестопанска цел (ЗТРРЮЛНЦ) се дължат по общия ред, установен в Гражданския процесуален кодекс (ГПК). Евентуално, прави възражение за прекомерност на заплатеното от ищеца адвокатско възнаграждение и моли съда да

присъди по-нисък размер на обезщетението. Претендира да му бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Прокуратурата на РБългария, представлявана от прокурор К. от Софийска градска прокуратура (СГП) дава заключение за основателност на исковата претенция.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и събраните писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 13.01.2020г. длъжностно лице по регистрацията към Агенцията по вписванията (АВ или Агенцията) е постановило изричен Отказ за вписване в Търговския регистър (ТР) на обстоятелствата, посочени в Заявление с вх. №20200106231348/06.01.2020г. по партидата на [фирма], ЕИК[ЕИК], на основание чл.24 ЗТРРЮЛНЦ.

Този Отказ е бил оспорен от дружеството пред Окръжен съд - Велико Търново (ВТОС) във връзка с което е било образувано търг. дело №36/2020г. С Решение №45/27.02.2020г. решаващият състав на съда е отменил Отказ №20200106231348/13.01.2020г. на длъжностното лице по регистрацията при АВ, постановен по заявление с вх. №20200106231348/06.01.2020г. на [фирма] за вписване на обстоятелства по партидата на дружеството и е върнал преписката на АВ за изпълнение на указанията, дадени в мотивите на съдебния акт. В мотивите на Решението по търг. дело №36/2020г. е прието, че в това производство разноски не се присъждат.

От материалите по търг. дело №36/2020г. се установява, че в производство пред ВТОС ищецът [фирма] е бил представляван от адв. М. А. въз основа на пълномощно от 06.01.2020г. По делото е бил представен и Договор за правна защита и съдействие, сключен между [фирма] и адв. М. А. за изготвяне на жалба срещу Отказ №20200106231348 и процесуално представителство пред ВТОС.

При така установените факти, съдът намира от правна страна следното:

Въпросът за допустимостта на предявения иск е разрешен с Определение №11764/18.09.2020г. на Върховния административен съд (ВАС), състав на Трето отделение по адм. дело №9459/2020г., което е задължително за настоящата инстанция, на основание чл.224 АПК.

Разгледан по същество искът е НЕОСНОВАТЕЛЕН.

ЗОДОВ, чл.4, урежда материално правния режим на отговорността с препращане за неуредените въпроси към гражданските закони - §1 от Заключителните разпоредби (ЗР). В този смисъл искът по глава XI АПК е граждански и се основава на фактическия състав на неправомерното увреждане: наличие на незаконосъобразен акт, действие или бездействие на административен орган или длъжностно лице; реално причинена вреда, която от своя страна да е в причинна връзка с незаконосъобразните актове, действия или бездействия – да е тяхна пряка и непосредствена последица.

В случая е налице първият елемент от фактическия състав: недействителен акт – Отказ №20200106231348/13.01.2020г. на длъжностно лице по регистрацията при АВ, който е бил отменен с влязло в сила съдебно Решение на ВТОС по търг. дело №36/2020г.

Съдът намира обаче, че адвокатското възнаграждение, платено в съдебното производство по обжалване на отказ за вписване в ТР на подлежащи на вписване обстоятелства, не е вреда по смисъла ЗОДОВ и не подлежи на обезщетяване по реда на чл.4 от закона. Настоящият решаващ състав приема, че сторените в съдебното

производство разноси подлежат на възстановяване по общия ред, установен в чл.78 ГПК. Обратният извод не следва от разпоредбата на чл.28, ал.2 ЗТРРЮЛНЦ, съгласно която норма Агенцията отговаря за вредите, причинени на физически и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на длъжностни лица по регистрацията, по реда на ЗОДОВ.

Съгласно чл.25, ал.1 ЗТРРЮЛНЦ отказът на длъжностното лице по регистрацията подлежи на обжалване пред Окръжния съд по седалището на търговеца или клона на чуждестранен търговец, юридическото лице с нестопанска цел или клона на чуждестранно юридическо лице с нестопанска цел в 7-дневен срок от връчването му. Съдът разглежда жалбата в състав от един съдия в закрито заседание по реда на глава XXI от Гражданския процесуален кодекс (ГПК), а решението му подлежи на обжалване в 7-дневен срок от съобщаването му пред съответния апелативен съд, чието решение е окончателно (чл.25, ал.4 ЗТРРЮЛНЦ, редакцията ДВ, бр.59/2008г.).

В глава XXI на ГПК - "Обжалване на определенията", няма разпоредби, които да са относими към направените в това производство разноси от страните. В чл.278, ал.4 ГПК обаче, се съдържа препратка за неуредените въпроси към правилата за обжалване на решенията като същевременно чл.273 ГПК, намиращ систематичното си място в глава XX "Въззивно обжалване", препраща за неуредените въпроси към правилата за производството пред първата инстанция. В чл.236 ГПК, поместен в Част Втора, Дял Първи "Производство пред първа инстанция", в ал.1, т.6 изрично е предвидено, че в решението се съдържа и произнасяне по въпроса в тежест на кого се възлагат разноските по делото като под разноси следва да се разбират направените от всяка от страните разходи за държавна такса, за вещи лица и за договорено и заплатено адвокатско възнаграждение за процесуално представителство и защита от адвокат. Отделно от всичко това чл.81 ГПК, поместен в Част Първа "Общи положения", предвижда, че във всеки акт, с който приключва делото в съответната инстанция, съдът се произнася и по искането за разноси.

Така проследената нормативна уредба безспорно налага извод, че за овъзмездяването на направените разходи в производството по чл.25, ал.4 ЗТРРЮЛНЦ е приложим редът по ГПК, което на основание чл.8, ал.3 ЗОДОВ изключва за тях приложението на чл.1, ал.1 ЗОДОВ.

В случая в жалбата срещу Отказ №20200106231348/13.01.2020г. изрично е направено искане за присъждане на разноси за адвокатско възнаграждение, на основание чл.81 във вр. с чл.78, ал.1 ГПК. По това искане няма произнасяне в диспозитива на съдебното Решение по търг. дело №36/2020г. Единствено в мотивите решаващият състав е приел, че в това производство разноси не се присъждат, без да изложи доводи в тази насока. При това ищецът е разполагал със средство за защита като поиска съдът да допълни постановеното Решение в частта за разноските и при отказ да обжалва съдебния акт, в частта за разноските пред Апелативния съд – В. Т., на основание чл.25, ал.4 ЗТРРЮЛНЦ във вр. с чл.248, ал.3 ГПК.

В случая [фирма] не твърди и не ангажира доказателства да е обжалвал, в частта за разноските, съдебното Решение №45/27.02.2020г. по търг. дело №36/2020г. Като не е сторил това ищецът е загубил правото да претендира сторените от него разноси като обезщетение за вреди от недействителен и отменен акт на длъжностното лице по регистрацията.

Този извод съдът обосновава и с разпоредбата на чл.25, ал.6 ЗТРРЮЛНЦ (нова, ДВ, бр. 105/2020г.) която в отговор на спорния въпрос относно разноските в

производството по обжалване на отказите за вписване, изрично предвижда, че такива се присъждат от съда по реда на ГПК.

В този смисъл е и преобладаващата съдебна практика на ВАС, която настоящият решаващ състав споделя.

Съдът в решаващия си състав приема, че искът е неоснователен и на друго основание – по делото е останало недоказано настъпването на реални вреди с имуществен характер за [фирма], които да са пряка и непосредствена последица на отменения като незаконосъобразен Отказ №20200106231348/13.01.2020г.

Според задължителните указания, дадени в Тълкувателно решение №6/06.11.2013г. по тълк. дело №6/2012г. на Общото събрание на Гражданската и Търговската колегии на Върховния касационен съд (ОСГТК), съдебните разноси за адвокатско възнаграждение се присъждат тогава, когато страната го е заплатила и е доказала реалното му заплащане на процесуалния си представител, в зависимост от уговорения в договора за правна помощ и съдействие начин на плащане – в брой или по банков път. Заплащането се доказва или чрез вписване на направеното плащане в самия договор, който има характер на разписка, или с представяне на доказателства за извършен банков превод. По смисъла на Закона за счетоводството (ЗСч) договорът за правна помощ и съдействие е първичен счетоводен документ, съдържащ изискваните от закона реквизити. Съобразно чл.6, ал.1 ЗСч първичният счетоводен документ, адресиран до външен получател, съдържа най-малко следната информация: 1. наименование и номер на документа, съдържащ само арабски цифри; 2. дата на издаване; 3. наименование или име, адрес и единен идентификационен код от Търговския регистър или единен идентификационен код по Булстат или единен граждански номер или личен номер на чужденец на издателя и получателя; 4. предмет, натурално и стойностно изражение на стопанската операция. Според разпоредбата на ал.5 на чл.6 ЗСч документална обосновааност е налице, когато в първичния счетоводен документ липсва част от изискуемата информация по чл.6, ал.1 и ал.3 ЗСч, но за нея има документи, които я удостоверяват. Когато плащането не е платежно нареждане, банково бордеро, по платежна сметка или не е отразено в утвърдения от Висшия адвокатски съвет образец на прономерован кочан, съдържащ наименование и номер на документа само на арабски цифри, а е вписано на лист, който няма индигирани копия (каквото е настоящият случай) и не съдържа реквизитите на първичен счетоводен документ, съгласно чл.6, ал.1 ЗСч за плащане в брой, последният документ представлява разписка за договореното между адвокат и клиент възнаграждение по сключения между тях договор за правна помощ и съдействие и има своето значение само за тях като страни по този договор. Същият не може да обвърже съда, съответно другите страни в процеса, на които евентуално ще бъдат възложени разноските, в преценката им за законосъобразно и действително осъществено плащане.

Съдът приема, че по делото е останало недоказано действителното заплащане на адвокатското възнаграждение по търг. дело №36/2020г. в размер на 1000 (хиляда) лева, отразено в Договор за правна защита и съдействие от 13.01.2020г., който не е сключен в утвърдения от Висшия адвокатски съвет образец на прономерован кочан. При това и съобразно гореизложените мотиви съдът приема, че по делото не е било установено по безспорен начин настъпването на вреда за ищеца, изразяваща се в намаляване на имуществото му със сумата, платена за адвокатско възнаграждение. Както беше отбелязано, договорът, сключен не в установената форма, има значение за

страните по договора, но не обвързва съда във връзка с обстоятелството, че договореният размер на адвокатското възнаграждение е бил реално заплатен.

По изложените доводи настоящият решаващ състав на съда приема, че предявеният осъдителен иск е неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.4 АПК на ответника се дължат разноски. Съгласно приложимата норма на чл.78, ал.8 от Гражданския процесуален кодекс в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. В настоящия случай ответникът е бил представляван от юрисконсулт, като съдът в съответствие с фактическата и правна сложност на делото определя размер на възнаграждението 200 (двеста) лева.

Така мотивиран и на основание чл.203 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, Второ отделение, 25^{-ти} състав,

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ иска с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ, предявен от [фирма], ЕИК[ЕИК] срещу АГЕНЦИЯТА ПО ВПИСВАНИЯТА, представлявана от изпълнителния директор, за присъждане на обезщетение в размер на 1007.50 (хиляда и седем и 0.50) лева за имуществени вреди, представляващи разноски за адвокатско възнаграждение и за държавна такса по търг. дело №36/2020г. по описа на Окръжен съд Велико Търново.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление – 5200 П., [улица], вх.А, ап.5, да заплати на АГЕНЦИЯТА ПО ВПИСВАНИЯТА, представлявана от изпълнителния директор, с адрес: 1111 С., [улица], сумата 200 (двеста) лева – разноски по адм. дело №2647/2020г.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на РБългария в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ

Боряна Петкова